

боты. Обаче, прѣди да ся прикоснемъ до нѣ-коїѣхъ отъ тѣзи работы, нужно е да кажемъ нѣколко думы върху само-то настояваніе — върху Лутерово-то притезаніе щото Св. Писаніе да ся приеме като едничѣкъ и върховенъ рѣководитель на церквѣ-тѣ въ всеичко.

На това Лутерово притезаніе Римо-Католическа-та церква ся съгласявала тогазь, както и сега, но въ ограниченъ смыслъ. Тя ся съгласявала че Св. Писаніе трѣбва да бѣде основа-та на Христіанскѣ-тѣ вѣрѣ и Христіанскій-тѣ животъ, но прибавяла че само тя трѣбва да рѣшава какъ да ся тълкува Св. Писаніе. И, като естествоно слѣдствіе отъ тѣзи прибавкѣ, тя обезсърдчавала и даже запрѣтявала на хора-та да четѣтъ слово-то Божіе на говоримый-тѣ си майчинъ языкъ; защото, ако человекѣ-тѣ нѣмать право да тълкувать Св. Писаніе, то каква нужда има да го четѣтъ? — нека пріимать слѣпишка-та онова на което церква-та ты учи. Именно срѣщу това мнимо право на церквѣ-тѣ, щото само тя да тълкува Св. Писаніе, Лутеръ възстанѣлъ и мъжественно ся борилъ; и злоупотрѣбленія-та, които тогазь прѣобладавали въ неїѣ, много му помогнѣли за да посочи до колко